

HỘI THỨ HAI MƯƠI BẢY THIÊN NAM PHU NHÂN

Lôi Vân đột nhiên nghe thấy tiếng kêu la của hai người. Chàng không hiểu gì cả vội ngừng đầu lên nhìn Triệu Thiệu Vân rồi lại đưa mắt nhìn thiếu nữ tuyệt sắc nọ một cái, rồi ngơ ngác hỏi :

- Có việc gì thế hở Thiệu Vân?

Lúc ấy, Triệu Thiệu Vân hầy còn hoảng sợ, mặt vẫn biến sắc, trống ngực còn đập rất mạnh. Nàng không hiểu tại sao thiếu phụ trung niên ấy lại đột nhiên biến sắc mặt như vậy? Đồng thời lại có võ công mà nàng không thể tưởng tượng được, nhất là nàng thấy bà ta sắp sửa đưng vào lưng Lôi Vân rồi, mà vẫn có thể ung dung thâu lại được. Công lực thâu phát một cách tự nhiên như thế, nếu không có tới ba chục năm hỏa hầu thì không sao làm nổi như vậy.

Điểm ấy vẫn còn chưa thấy được tài ba thực hản của thiếu phụ. Lôi Vân là một người có võ công tuyệt cao như thế, mà khi bà ta ra tay sắp điểm trúng vào yếu huyệt ở sau lưng chàng rồi, mà chàng vẫn không hay biết gì cả, như vậy Triệu Thiệu Vân không hoảng sợ sao được?

Thiếu phụ trung niên mà được gọi là phu nhân thâu tay lại xong liền mỉm cười nhìn Triệu Thiệu Vân mà nói tiếp :

- Cô nương hải sợ lắm phải không? Hừ, đáng lẽ tôi không nên ra tay nhanh như thế, khiến cô nương lại tưởng tôi định giết hại chàng..

Nói xong, bà ta vẫn dùng bàn tay ấy khế phất vào sau lưng Lôi Vân một cái, miệng thì lẩm bẩm :

- Từ giờ trở đi, câu em này phải cẩn thận mới được, sau lưng để cho người ta làm nhỡ bần..

Bà ta vừa nói vừa tiếp tục phất thêm vào lưng Lôi Vân mấy cái nữa, làm như phủ bụi thực sự cho chàng vậy.

Lôi Vân ngẩn người ra suy nghĩ giây lát, trong lòng rất thắc mắc, liền từ từ quay người lại nhìn thiếu phụ ấy một cái, mặt chàng đã hết hoài nghi ngay. Còn thiếu phụ thì hớn hở tươi cười, hai mắt lộ vẻ rất hiền từ.

Lôi Vân vẫn thắc mắc không hiểu, khể lắc đầu mấy cái và nghĩ bụng :

“Người hiền lành và tử tế như thế này, thì có khi nào lại ám hại ta?”

Chàng lại quay đầu nhìn đại hán môn hạ của Vân Thái Môn lớn tiếng quát hỏi :

- Có chuyện gì thế? Nói mau đi?

Người nọ nghe lời vội đứng dậy.

Vừa rồi vì trông thấy cử chỉ đáng nghi ngờ của thiếu phụ, nên lần này thấy đại hán nọ đang thưa chuyện với Lôi Vân, Triệu Thiếu Vân đã để ý đến thiếu phụ kia luôn. Nàng thấy mặt bà ta lộ vẻ khác lạ, nhưng chỉ thoáng cái thôi, lại vẫn làm ra vẻ hiền từ và tủm tỉm cười như trước ngay.

Tên môn hạ của Vân Thái Môn cung kính thưa rằng :

- Sáng hôm nay, Thiết Cốt Quài Lão có sai tiểu nhân đi kiếm Minh chủ...bảo tiểu nhân thể nào cũng phải mời Minh chủ trở về núi ngay...

Lôi Vân cố làm ra vẻ oai nghi, lạnh lùng hỏi tiếp :

- Có việc gì không?

Đại hán nọ run lấy bầy đáp :

- Sáng sớm ngày hôm nay, đệ tử môn hạ của Xích Mi ở tiền sơn với hậu sơn tìm được mười hai cái xác tất cả, trong đó lại có cả Hà Bắc Nhất Hào, và Nam Cung Song Kiệt...

Lôi Vân nghe tới đó đã hiểu việc gì rồi, vội xua tay một cái và đáp :

- Đủ rồi ! Người về nói lại với Y Đường chủ hay, việc đó ta để cho một mình Y Đường chủ xử lý được rồi.

Đại hán nọ có vẻ bối rối khó xử, ấp úng nói thêm :

- Thưa Minh chủ...Minh chủ chưa biết đấy thôi, những người bị giết chết đêm hôm, đều là Minh chủ của các phương lục lâm. Thể nào cũng phải mời Minh chủ về xem qua một phen...

Lôi Vân đột nhiên quát lớn :

- Ta vừa bảo gì người nghe thấy chưa? Thôi, người mau về trả lời cho Y Đường chủ hay đi?

Tên đại hán ấy lộ vẻ bất đắc dĩ, từ từ quay người đi ra khỏi rừng.

Lôi Vân nhìn theo một hồi, bỗng nghĩ ra một việc gì vội hỏi :

- Người hãy dừng lại đã !

Người nọ vội vâng lời quay trở lại và đứng yên ở một bên để chờ lệnh.

Lôi Vân ngẫm nghĩ giây lát rồi nói :

- Ta đánh rớt cây Trường Định Lệnh ở trên đường cái quan cách đây chừng hai dặm, người phải tìm cho ra và trao cho Mỹ La Sát Ngô Đình Ngọc tạm giữ.

Nói tới đó, chàng phất tay một cái rồi nói tiếp :

- Có thể thôi, người mau đi đi !

Đại hán nọ quay mình định đi, thì thiếu phụ trung niên bỗng lên tiếng :

- Hãy khoan !

Người nọ vội ngừng chân lại, mặt lộ vẻ ngơ ngác, nhưng vì tiếng nói của bà ta hình như chứa đầy ma lực, khiến đại hán nọ không thể nào đi được.

Lôi Vân rất ngạc nhiên, quay người lại hỏi :

- Phu nhân định dặn bảo gì thế?

Trong lúc chàng lên tiếng hỏi, ngẫu nhiên trông thấy tên đại hán gọi là Thiên Nhất đang hậm hực nhìn mình, hình như có thù hằn rất lớn với mình vậy. Chàng rùng mình đến thót một cái, trong lòng hoài nghi khôn tả. Nhưng chàng lại thấy thiếu phụ trung niên thung thủng bước lên chưa nói đã cười, vẫn thái độ rất khả ái và nhẹ nhàng đáp :

- Vừa rồi cậu em nói Trường Định Lệnh ấy có phải là vật của người đứng đầu nhóm Tam Tuyệt Nhị Quân và là tín phù của Xích Mi Môn...?

Lôi Vân thấy bà ta tươi cười như vậy, nên chàng cũng mỉm cười đáp :

- Chính thế !

Thiếu phụ ấy kêu “ồ” một tiếng, vừa cười vừa nói tiếp :

- Tôi chỉ nghe lời đồn đại có lệnh ấy thôi, chứ tôi chưa được trông thấy bao giờ. Cậu em có thể sai người lấy và đem tới đây cho tôi xem qua...?

Lôi Vân thấy bà ta nói như vậy, liền nghĩ bụng :

“Chả lẽ bà ta có liên can với Trường Định Lệnh chăng?”

Chàng là người nhanh nhẩu, thấy thiếu phụ đối xử với mình rất hòa nhã, nên chàng không muốn trái lệnh mà cười và trả lời rằng :

- Cái gì, chứ việc ấy thì dễ lắm !

Chàng quay đầu lại bảo đại hán kia :

- Người đi kiếm cây Trường Định Lệnh đem tới đây trao cho ta vậy !

Đại hán áo trắng vâng lệnh đi ngay, giở hết tốc lực khinh công chạy luôn ra ngoài rừng.

Thiên Nhất bỗng tiến lên cung kính chào thiếu phụ nọ và nói :

- Mời phu nhân lên xe...công việc ở đây đã có tiểu nhân với Thiên Nhị xử trí sẽ xong xuôi cả...Hừ, võ công của tiểu tử tuy cao thực, nhưng tiểu nhân với Thiên Nhị cũng đủ đối phó y rồi...

Thiếu phụ ấy bỗng trợn trừng đôi mắt lên lườm tên Thiên Nhất một cái, rồi giận dữ quát mắng :

- Câm mồm ! Người với Thiên Nhị mau bước ra đằng xa kia đi !

Lôi Vân thấy thầy trò họ như vậy, trong lòng hoài nghi ngay. Chàng thắc mắc không hiểu, đã bỗng thấy Thiên Nhất với Thiên Nhị hai tên đại hán ấy đều vâng lời, chạy luôn ra ngoài rừng ngay. Chàng liền nghĩ bụng :

“Chả lẽ thiếu phụ bảo chúng bước ra đằng xa đi, chúng lại ngoan ngoãn đi ra đằng xa như vậy...”

Triệu Thiếu Vân thấy thế cũng ngăn người ra, nhìn thẳng vào mặt thiếu phụ và nghĩ bụng :

“Với tài ba của bà ta cao siêu như vậy, ắt không phải là người vô danh. Vừa rồi rõ ràng bà ta định hạ độc thủ giết Vân đại ca, sao giờ lại thay đổi tâm tính ngay như thế?”

Lôi Vân với Triệu Thiếu Vân đều nghi ngờ hoài, bỗng thấy thiếu nữ tuyệt đẹp xoay người một cái đã lướt ra ngoài xa ba trượng, rồi giơ tay lên để ở trên trán, ngẩng nhìn cảnh ngoài rừng. Nhưng chỉ thoáng cái, nàng lại lướt tới trước mặt thiếu phụ khẽ hỏi :

- Mẹ, có phải chúng ta đã tìm kiếm thấy người mà chúng ta định kiếm?

Giọng nói của nàng nghe rất hay, không khác gì tiếng chim hót vậy, khiến ai nghe thấy cũng đều cảm thấy như đang ở trong cảnh mùa xuân vậy.

Thiếu phụ trung niên thủng thẳng đáp :

- Nam Tây, chuyện này lát nữa con hãy hỏi !

Lúc này, Lôi Vân với Triệu Thiếu Vân mới biết thiếu nữ ấy tên là Nam Tây, và đều nhận thấy tên đó của nàng ta rất đẹp và rất hợp với bộ mặt của nàng. Hai người lại nghe thấy Nam Tây nói tiếp :

- Mẹ, nếu vậy chúng ta phải báo cho Thiên Tam, Thiên Tứ biết chứ?

Thiếu phụ thủng thẳng gật đầu, vừa cười vừa đáp :

- Cũng được, bây giờ con đi ngay đi !

Thiếu nữ vâng lời, quay người và tung mình nhảy lên một cái, không khác gì một con chim én bay tà tà ra ngoài rừng. Thân pháp của nàng ta không những rất đẹp mà hành động lại không có một tí tiếng kêu nào hết, chỉ thoáng trông cũng đủ biết võ công của thiếu nữ này cao siêu lắm.

Lôi Vân thấy thế kinh hãi nghĩ bụng :

“Hai mẹ con nhà này là ai?...Thiên Nhất với Thiên Nhị lại đại biểu cái gì?...”

Tất cả những vấn đề đó cứ quay chong chóng ở trong đầu óc chàng, và lúc ấy khung cảnh ở đó rất yên tĩnh và lạnh lùng.

Từ lúc thiếu nữ tuyệt đẹp đi khỏi, thiếu phụ vẻ mặt vẫn tươi cười như hồi nãy, nhưng chỉ đưa mắt nhìn Lôi Vân với Triệu Thiếu Vân hai người thôi chứ không nói nữa lời.

Tuy Triệu Thiếu Vân là người rất nhu mì, nhưng nàng theo học Giang Nam Hiệp Cái từ hồi còn nhỏ, nên dù ít dù nhiều nàng cũng nhiễm được đôi chút tính nết của ông ta. Nàng không sao nhịn được, liền tiến lên một bước, vừa cười vừa hỏi :

- Phu nhân có thể cho tôi biết quý danh là gì?...

Thiếu phụ mở miệng để hở một bộ răng rất trắng nõn nà đều đặn, miệng vẫn tùm tùm cười và khẽ đáp :

- Thiên Nam phu nhân...cái tên này của tôi, người trên giang hồ ít ai biết tới. Hừ ! Tôi còn có thể nói cho cô nương biết, tôi tên là Thiên Nam phu nhân, nhưng còn họ thật của tôi là Tô, tên là Tây Sang. Con nhỏ vừa đi đó là con gái của tôi tên là Tô Nam Tây.

Triệu Thiếu Vân nghe bà ta nói xong liền cả kinh nghĩ bụng :

“Sao không nghe thấy sư phụ nói tới cái tên Thiên Nam phu nhân này bao giờ?

Nghĩ tới đó, nàng bỗng biến sắc mặt, rồi lẩm bẩm tự nói :

- Thiên Nam, Thiên Nam, ừ, hình như ta đã nghe sư phụ nói đến rồi. Có một môn phái gọi là Thiên Nam Kiếm Môn ở Dự Nam. Nhưng Thiên Nam Kiếm Môn đã mất tích trên giang hồ từ hồi mười năm về trước rồi..

Thiên Nam phu nhân Tô Tây Sang tùm tùm cười và đỡ lời :

- Cô nương khỏi cần phải nghĩ ngợi nhiều như thế nữa. Để tôi nói cho mà nghe, mười hai vị Thiên Nam Kiếm Khách của Thiên Nam Kiếm Môn đã bị Trường Địch Lệnh giết chết vào hồi mười năm về trước. Bây giờ, tôi là góa, với thân phận vị vong nhân tái xuất hiện giang hồ. Trước hết hãy mời Minh chủ mới của Tam Tuyệt Nhị Quân trao Trường Địch Lệnh ra trước !

Lôi Vân nghe nói tới đó cũng phải kinh hoảng, vì chàng chưa nghe thấy ai nói Thiên Nam Kiếm Môn đã bị tiêu diệt ở trên giang hồ. Nhưng bây giờ chàng nghe thấy Thiên Nam phu nhân nói như vậy, biết ngay Thiên Nam phu nhân Tô Tây Sang, người có một mặt đẹp như thế này tới đây là muốn kiếm mình.

Lúc ấy, Thiên Nam phu nhân không cười nữa, và cũng không lộ vẻ giận dữ, chỉ lạnh lùng nói tiếp :

- Mục đích thứ hai của tôi là yêu cầu Lôi Minh chủ giao hung thủ đã chém giết Thiên Nam Kiếm Môn năm xưa ra. Bằng không, Thiên Nam phu nhân tôi sẽ làm như tín phù của Trường Định Lệnh năm xưa, đi khắp núi Vân Mộng, chém giết người trong Xích Mi Môn, từ trên chí dưới, và giết đúng mười hai người mới thôi.

Lôi Vân nghe thấy bà ta nói như vậy cũng phải sồn lòng. Nhưng chàng cảm thấy lời ăn lẽ nói của Thiên Nam phu nhân rất nhu hòa, riêng có mấy câu nói đó là khiến người ta không rét mà run thôi.

Triệu Thiếu Vân cũng ngẩn người ra. Nàng nghĩ tới võ lâm chưởng cốc mười năm trước, Xích Mi Ma Quân cùng đám bộ hạ đi Dự Nam làm tàng, xuất sư vô danh xông thẳng vào Thiên Nam sơn trang, thấy người là giết luôn. Đó là lần đầu tiên Trường Định Lệnh xuất hiện giang hồ.

Lúc ấy, Xích Mi Môn mới sáng lập. Các người nhận thấy Xích Mi Ma Quân muốn làm như thế để đề gượng chỉ cáo Xích Mi Môn đấy thôi. Khi mục đích của Xích Mi Ma Quân đã đạt rồi, tên tuổi của Xích Mi Ma Quân lừng lẫy thiên hạ, bất cứ ai nghe thấy cái tên Trường Định Lệnh hay nghe thấy tiếng rú của nó cũng khiếp đảm ngay.

Hôm đó, tất cả Thiên Nam Kiếm Môn đã bị tiêu tán ở trên giang hồ. Từ đó đến nay thấm thoát đã được mười năm trời, người trên giang hồ hầu như đã quên hẳn mất Thiên Nam Kiếm Môn mà trước kia rất có oai quyền ở trong võ lâm rồi!

Nghĩ tới đó, Triệu Thiếu Vân bỗng tùm tùm cười, tự an ủi và bụng bảo dạ rằng :

“ Sao ta bỗng đứng lại lo âu như thế làm chi? Đáng lẽ Thiên Nam Kiếm Môn tái xuất hiện giang hồ, ta là người trong giới hiệp nghĩa, ta phải nên mừng rỡ mới đúng? Vả lại việc này có liên can gì tới Vân đại ca đâu mà ta phải lo âu?”

Lôi Vân đưa mắt nhìn hai tên Thiên Nhất và Thiên Nhị đứng ở ngoài rừng, đứng yên như hai pho tượng đá, không thấy chúng cử động chút nào, chàng cũng phải tỏ lòng kính mến và nghĩ bụng :

“Vị phu nhân này trông nhu mì khả ái như thế mà lại chế phục được những tên đại hán hung hãn thế kia, chắc thể nào bà ta cũng có tài ba hơn người?”

Vì Lôi Vân không biết chuyện mười năm trước, mối thù của Thiên Nam Kiếm Môn với Xích Mi Môn như thế nào, hơn nữa sở dĩ chàng được làm Minh chủ của Tam Tuyệt Nhị Quân ngũ môn hoàn toàn là do sự hiểu lầm mà nên, chứ cứ thật chàng không hiểu tại sao mình lại được lên ngôi Minh chủ lục lâm như vậy? Chàng không biết thân phận hiện giờ của mình là Minh chủ của năm môn phái

liên minh. Nay Thiên Nam Kiếm Môn tái xuất hiện, định tìm kiếm Xích Mi Môn trả thù, thì lẽ dĩ nhiên phải thông qua chàng trước.

Nhưng việc đó không những chàng không biết mà sự thật thì chàng không biết một tí gì, cho nên thái độ của chàng vẫn thản nhiên như thường. Nay chàng nghe Thiên Nam phu nhân nói mục đích của bà ta là muốn được cây Trường Địch Lệnh, chàng nghi ngại đến mẹ con Thiên Nam phu nhân xong, mới nghĩ tới Trường Địch Lệnh, chàng nghĩ bụng tiếp :

“Bà ta muốn lấy Trường Địch Lệnh, không biết ta có nên đưa cho bà ta không?”

Thiên Nam phu nhân thấy Lôi Vân không có vẻ gì sợ hãi, trong lòng rất ngạc nhiên, và nghĩ bụng :

“Thằng nhỏ này tướng mạo phi phàm, không giống những kẻ tà ác xảo quyết. Tuổi y còn trẻ như thế, sao y lại làm được thủ lãnh của quần ma như vậy? Và bọn tàn khốc ác độc sao lại chịu nghe lệnh của y, kẻ cũng quá dị thật...”

Nghĩ tới đó, bà ta buột miệng hỏi :

- Lôi thiếu hiệp, chẳng hay thiếu hiệp có nghe thấy tôi nói gì không?

Lôi Vân thấy Thiên Nam phu nhân biết tên họ của mình, chàng không ngạc nhiên chút nào, vì đã có nhiều lần chàng gặp những người lạ mặt, người nào cũng biết chàng họ Lôi. Chàng là người chí tình chí tính, lại cảm thấy giọng nói của Thiên Nam phu nhân bỗng lạnh lùng, nhưng chàng vẫn tươi cười đáp :

- Phu nhân muốn dạy bảo gì, xin cứ nói !

Thiên Nam phu nhân lại ngăn người ra nói tiếp :

- Được, để tôi lại nói lại một lần nữa cho thiếu hiệp nghe. Mục đích của tôi tới đây có hai điểm : Điểm thứ nhất là phải tìm cho ra Trường Địch Lệnh đem về Thiên Nam sơn trang, hủy nó trước mộ Thập Nhị Kiếm Khách. Điểm thứ hai là xin Minh chủ trao hung thủ đã sát hại môn phái của chúng tôi năm xưa...

Lôi Vân không biết một tí gì về chuyện đó hết, nên chàng ngơ ngác lắc đầu đáp :

- Xin thứ lỗi, tại hạ không thể nào nghe lời phu nhân được. Vì vụ ân oán giữa Thiên Nam Kiếm Môn với Xích Mi Môn, tại hạ không biết một tí gì...

Nói tới đó, chàng nghĩ bụng :

“Ý của sư phụ muốn ta tiếp tục làm Lục Lâm Minh Chủ để ngăn cản tội ác của bọn ác ma. Nếu ta mất Trường Địch Lệnh thì ta làm sao mà lãnh đạo nổi Xích Mi Môn, một môn phái có thực lực mạnh nhất trong lục lâm...”

Thiên Nam phu nhân nghe thấy chàng nói như vậy, thở dài một tiếng và nghĩ bụng :

“Nếu quả thật y bướng bỉnh như vậy, ta phải dùng võ lực mới được...Hà ! Trông thấy y hiền lành như thế, ta thật không nỡ hạ thủ...Nhưng ta đã nhẫn nại mười năm rồi, chẳng lẽ lại liễu kết như thế chẳng?”

Bà ta đang nghĩ ngợi, thì ngoài rừng bỗng có tiếng kêu rú rất quái dị như đoạn như đục vọng tới, khiến ai nghe thấy cũng phải đình tai nhức óc.

Thiên Nam phu nhân nghe thấy tiếng rú đó, mặt liền biến sắc, đang tỏ vẻ u uất, bỗng thay đổi bằng sát khí đằng đằng.

Sau hai tiếng kêu “soẹt soẹt”, ngoài rừng đã có hai cái thân hình nhanh như điện chớp phi vào. Lôi Vân ngừng đầu nhìn, đã thấy Thiên Nhất và Thiên Nhị mất lộ hung quang xông tới trước mặt mình.

Đồng thời, chàng lại thấy hai tên đó cùng quỳ xuống trước mặt Thiên Nam phu nhân với giọng ai oán nói :

- Thưa phu nhân, chúng tôi không thể nào nhịn được nữa. Xin phu nhân cho phép chúng tôi ra tay !

Lôi Vân cả kinh, trong lòng đang suy nghĩ, thì đại hán áo trắng tay cầm Trường Địch Lệnh đã xuất hiện ở trước mặt chàng. Tiếng kêu rú quái dị cũng vừa ngừng luôn.

Lôi Vân liền tiến tới trước mặt đại hán áo trắng, giơ tay ra đỡ lấy Trường Địch Lệnh, miệng thì lớn tiếng quát bảo :

- Người đi về đi !

Đại hán áo trắng thấy tình thế hơi khác, nhưng y không dám trái lệnh Lôi Vân, từ từ quay người rồi mới chạy thẳng ra ngoài rừng.

Thiên Nam phu nhân khẽ giơ tay lên, thở dài và đáp :

- Hai người có biết không? Hai người đã trái mệnh lệnh của ta rồi. Ta bảo hai người đứng ở ngoài rừng, mà hai người lại tự tiện vào đây. Hà ! Ta thật không muốn khiển trách hai người...điều này cũng không thể trách hai người được. Hai người theo hầu ta mười năm, đến bây giờ tiếng rú quái dị lại xuất hiện ở tai của hai người, mà ta lại ngăn cản hai người...

Nói tới đó, giọng của bà ta đã khàn khàn và vẫn nói tiếp :

- Oan hĩa đầu trái hữu chủ. Bây giờ người cầm Trường Địch Lệnh này không phải là người mà ta định tìm kiếm !

Thiên Nhất và Thiên Nhị bỗng đứng dậy, cùng ngửng đầu nhìn Lôi Vân, mắt chúng như nổ lửa, cả hai cùng nghiến răng mím môi, muốn nói lại thôi.

Đã được Giang Nam Hiệp Cái kể cho hay, Triệu Thiệu Vân đã rõ mối oan cừu giữa Thiên Nam Kiếm Môn với Xích Mi Môn. Cho nên đối với thái độ giận dữ của Thiên Nhất và Thiên Nhị như vậy, nàng không lấy gì làm kinh ngạc hết. Nàng liền lên tiếng bảo Lôi Vân :

- Vân đại ca, việc của Xích Mi Môn có liên can gì đến đại ca đâu, chúng ta đi thôi !

Vừa nói tới đó, nàng lại phát hiện thái độ của Thiên Nam phu nhân bất thường, lúc thì tươi cười, lúc thì tỏ vẻ lạnh lùng. Nàng chỉ sợ vì thân phận hiện thời của Lôi Vân mà ta giận cá chém thớt, cho nên nàng mới thúc giục chàng đi như thế.

Thiên Nam phu nhân bỗng gượng cười, trở mắt lên nhìn Triệu Thiệu Vân và khẽ nói:

- Cô nương không nên vội đi ngay như thế. Hừ ! Các người hãy còn trẻ quá, có lẽ vẫn chưa biết chuyện này...

Bà ta vừa nói tới đó, đằng xa đã có tiếng thét rất thánh thót vọng tới, một cái bóng mảnh khảnh nhanh như điện chớp, nhẹ như chim én bay, người chưa tới mà tiếng nói đã tới trước :

- Mẹ...nguy tai...

Thiên Nam phu nhân giật mình, ngửng mắt lên nhìn, thấy con gái cưng của mình Tô Nam Tây đang lo âu đứng ở trước mặt mình. Bà ta vội hỏi :

- Nam Tây, có việc gì thế?

Hơi định thần giây lát, Tô Nam Tây thở hỗn hển nói :

- Thiên Tam, Thiên Tứ đang đấu với người, và hình như Thiên Tam đang bị thương nhẹ...

Thiên Nam phu nhân nghe nói mặt liền biến sắc, mặt lộ vẻ nghi ngờ nhìn Tô Nam Tây rồi hỏi tiếp :

- Tại sao con không ra tay cứu chúng? Chẳng lẽ địch thủ của chúng lại lợi hại đến nỗi mà cả con cũng địch không nổi chẳng?

Tô Nam Tây bỗng đưa mắt nhìn Lôi Vân rồi đáp :

- Không phải thế, con sợ y đào tẩu mất...

Nàng vừa nói vừa chỉ tay vào Lôi Vân.

Triệu Thiếu Vân với Lôi Vân thấy nàng ta nói như vậy đều giật mình kinh hãi. Nhất là Lôi Vân mặt lại càng biến sắc, trong lòng tức giận liền quát hỏi :

- Cô nương nói như vậy, quả thực tại hạ không hiểu tý gì cả ! Tại sao tại hạ lại phải đào tẩu?

Thiên Nam phu nhân cũng cảm thấy việc này rất nghiêm trọng, nên bà ta có vẻ ngờ ngác hỏi :

- Nam Tây nói cho mẹ biết đi ! Việc này có liên can gì đến Lôi thiếu hiệp?

Tô Nam Tây bỗng ngượng ngịu, hai má đỏ bừng, ấp úng đáp :

- Ô...con nói lầm đấy ! Ý của con muốn nói là...thân phận của Lôi thiếu hiệp thực khiến người ta rất khó hiểu...

Không đợi chờ nàng nói dứt, Lôi Vân đã giận dữ xen lời quát lớn :

- Thân phận của tại hạ có liên can gì đến cô nương?

Thiên Nam phu nhân thấy thế trong lòng hơi rùng mình một cái, vội đỡ lời :

- Xin Lôi thiếu hiệp hãy nguôi cơn giận đã, lời nói của tiểu nữ thế nào cũng có nguyên nhân gì, xin thiếu hiệp hãy lắng tai nghe nó nói hết rồi hãy quyết định sau.

Lời nói này của bà ta rất bình tĩnh, chậm chạp và không có một tí gì nẩy lửa hết. Nhưng khi lọt vào tai người khác, thì lại rất sắc bén và lợi hại, khiến người đó thế nào cũng phải rùng mình.

Thì ra lúc ấy, bà ta đang trợn to đôi mắt sáng như điện lên nhìn thẳng vào Lôi Vân.

Thấy thế, Lôi Vân vội quay mặt đi hỏi Tô Nam Tây :

- Cô nương nói đi? Vừa rồi tại sao cô nương lại nói như thế?

Giọng nó của chàng ôn tồn hơn trước nhiều. Tô Nam Tây liền nhìn Thiên Nam phu nhân một cái, rồi mới nói tiếp :

- Vừa rồi tôi đi kiếm Thiên Tam, Thiên Tứ. Vừa ra khỏi khu rừng này, tôi đã rú lên một tiếng để cảnh cáo bọn Thiên Tam rồi. Ngờ đâu ở chỗ đằng xa cách chừng hai dặm, bỗng có tiếng rú kêu cấp bách vọng tới. Tôi đã nhận ra đó là tiếng kêu của Thiên Tam và có vẻ rất khác thường.

Tôi vội giở khinh công ra phi thẳng về phía đó, ngờ đâu khi tầm mắt của tôi vừa trông thấy được Thiên Tam, Thiên Tứ thì tai tôi lại bỗng nghe thấy tiếng kêu la thảm khóc rất khê. Tôi giật mình kinh hãi, liền đưa mắt nhìn về phía đó, mới hay Thiên Tam đang kịch chiến với một người trẻ tuổi mặc áo xanh.

Đồng thời, tôi cũng phát giác Thiên Tứ đã rút kiếm ra đứng ở phía sau người thanh niên và cũng đang giở Thiên Nam Tuyệt Kiếm ra tấn công như điên như khùng.

Thấy thế tôi tức giận khôn tả và,...

Nói tới đó, nàng bỗng ngắt lời không nói nữa và đưa mắt nhìn Thiên Nam phu nhân tằm tằm cười.

Lôi Vân ngạc nhiên vô cùng, đưa mắt nhìn nàng ta, chàng lại rung mình đến thót một cái. Vì chàng thấy Thiên Nam phu nhân nghe Tô Nam Tây kể câu chuyện ấy, mặt bỗng biến sắc và cười khẩy một tiếng rồi hỏi :

- Có phải con nói Thiên Tứ đã giở Thiên Nam Tuyệt Kiếm...

- Vâng...

Tô Nam Tây gượng cười trả lời và nói tiếp :

- Vì thế con mới tức giận, nhưng con thấy việc này không phải là việc tầm thường. Vì mẹ đã dặn bọn chúng rồi, nếu không gặp môn hạ của Xích Mi hay không đến lúc tối quan trọng, thì không giở Thiên Nam Tuyệt Kiếm ra đấu với người.

Lúc ấy, con suy nghĩ một lát, lòng đoán chắc thiếu niên áo xanh đó thể nào cũng là người Xích Mi Môn. Con vừa nghĩ tới đó, thì Thiên Tam bỗng lui về phía sau, vì y đã trông thấy con, nên chỉ thấy y rất lo âu và nói với con rằng :

- *Thưa tiểu thư, tiểu thư làm ơn mời phu nhân tới. Anh em chúng tôi còn có thể đối phó nổi với tên này...có lẽ là Minh chủ của Tam Tuyệt Nhị Quân năm môn...*

Con nghe thấy Thiên Tam nói như vậy giật mình kinh hãi, con lại nhớ đến người này, vì vậy con mới vội vàng quay trở về đây...

Lôi Vân nghe nói tới đó tức giận đến trợn ngược đôi lông mày lên, cười khẩy một tiếng rồi nói :

Cảm phiền cô nương đưa tôi tới chỗ đó có được không?...

Chàng vừa nói được một nửa, thì đã thấy mắt hoa và xung quanh đều có những ngón tay nho nhỏ. Đồng thời, bên tai lại có tiếng cười khẩy và tiếng người lạnh lùng nói :

- Lôi thiếu hiệp...tôi đưa thiếu hiệp đi tới đó nhé...

Lôi Vân cả giận, múa tít cây Trường Địch Lệnh, liền có tiếng rú quái dị nổi lên ngay.

Thiên Nam phu nhân thấy thế mặt liền biến sắc, đột nhiên giơ bàn tay nho nhỏ ra khẽ vẩy một cái và nói :

- Nam Tây, con mời cô nương này lên xe...

Bà ta vừa nói vừa đột nhiên chìa năm ngón tay ra từ từ chop lấy cây Trường Địch Lệnh của Lôi Vân.

Phía bên kia thì Tô Nam Tây đã hét lớn một tiếng, nhảy lại giơ thẳng hai cánh tay ra tiến tới gần Triệu Thiếu Vân.

Thấy thế Triệu Thiếu Vân cũng hơi tức giận, liền ngồi thụp xuống tránh né, rồi giở tuyệt kỹ của Giang Nam Hiệp Cái ra, xoay người một vòng đã lướt tới phía sau Tô Nam Tây, và giơ chân lên đá vào hông bên phải của đối phương luôn.

Lôi Vân không ngờ Thiên Nam phu nhân lại đột nhiên ra tay cướp Trường Địch Lệnh của mình, chàng vội tránh sang trái hai bước. Ngờ đâu, chàng chỉ thấy mất hoa một cái, cây Trường Địch Lệnh đã bị tay của Thiên Nam phu nhân chop trúng và bà ta chỉ khẽ đè xuống một cái, cây sáo ở trong tay chàng đã bị trúc xuống ngay.

Lúc này, chàng mới biết một thiếu phụ trông rất yếu ớt như vậy, mà võ công lại cao siêu khôn lường. Chàng thở dài một tiếng, trong lòng định giật lại cây Trường Địch Lệnh, nhưng chàng lại nghĩ bụng :

“Nếu ta vận dụng nội lực ra giằng co với Thiên Nam phu nhân, tuy chưa biết ai thắng ai bại, nhưng chỉ sợ cây Trường Địch Lệnh chịu không nổi nội lực của đôi bên giằng co như thế.”

Tuy kinh nghiệm giang hồ hãy còn non nớt, nhưng Lôi Vân cũng biết tín phù của một môn phái nếu bị suy suyển là cả một sự rất nghiêm trọng. Nên chàng do dự không biết quyết định như thế nào cho phải?

Đang lúc ấy, chàng bỗng nghe thấy Thiên Nam phu nhân khẽ thở dài một tiếng, hai mắt lộ đầy vẻ u uất và giọng rất rầu rĩ lắm bầm tịt nói :

- Hà ! Quả thực tôi cũng không muốn đả thương thiếu hiệp làm chi. Nhưng còn cây Trường Địch Lệnh này, thì tôi thế nào cũng lấy cho kỳ được...

Lúc ấy, Thiên Nhất và Thiên Nhị cũng tiến cả lên và đồng thanh hỏi :

- Phu nhân võ tay ra lệnh, có việc gì dặn bảo?

Thiên Nam phu nhân người vẫn đứng yên, tay phải vẫn nắm chắc lấy Trường Địch Lệnh và nghiêm nghị quát lớn :

- Hai người mau đi giúp Thiên Tam Thiên Tứ đi. Bất cứ sao cũng không thể để cho thiếu niên ấy tẩu thoát và phải bắt sống cho được gã !

Lôi Vân bỗng nghĩ bụng :

“Sao mình không nhân lúc bà ta đang mãi nói chuyện, mình hãy cướp lại Trường Định Lệnh trước có hơn không?”

Chàng vừa nghĩ vừa trầm ngay cánh tay xuống, giật mạnh một cái.

Lúc ấy, Thiên Nam phu nhân mới hay biết, mặt lộ vẻ lo âu vội đuổi theo Lôi Vân, tay vẫn nắm chắc lấy Trường Định Lệnh, và còn nhấn thêm mấy thành nội lực nữa.

Lôi Vân thấy hơi nấn chí, vì chàng thấy mình đã gắng sức như thế, mà không sao cướp lại được cây Trường Định Lệnh ở trong tay bà ta.

Chàng sức nghĩ tới Triệu Thiếu Vân, nên chàng hơi phân thần đưa mắt nhìn sang phía bên trái. Cái mà chàng thấy trước nhất là hai đại hán kia đã đi nhanh như bay quay về phía Bắc rồi. Chàng lại đưa mắt nhìn sang phía đằng này, trong lòng mới hơi yên tâm, vì chàng thấy Triệu Thiếu Vân đấu với Tô Nam Tây cũng bình tĩnh như mình đấu với Thiên Nam phu nhân vậy. Chàng liền nghĩ bụng :

“Hai nàng ấy đấu với nhau như vậy, không khác gì là nghiên cứu võ học với nhau, chứ không có vẻ gì là đánh nhau hết !”

Đồng thời, chàng còn thấy hai nàng như xuyên hoa hồ điệp, lúc thì rẽ nhau ra, vẻ mặt tươi cười, chứ không người nào muốn đả thương người nào hết. Một nàng thì nói rằng :

- Cô nương đừng có trách tôi, đây là tôi thừa lệnh mẹ phải ra mắt cô nương...

Thấy Tô Nam Tây nói như thế, Triệu Thiếu Vân cũng tủm tỉm cười đáp :

- Cô nương cũng đừng trách tôi, vì cô nương ra tay trước, nên bắt buộc tôi phải trả đũa.

Lôi Vân thấy thế mới hơi yên tâm, liền từ từ quay đầu lại. Ngờ đâu, chàng lại rùng mình đến thót một cái.

Vietkiem.com